

kommen god Ordning af Forstærkningen. Alle de Forudsætninger, der maae være tilstede, for at Forstærkningen kan ordnes tilfredsstillende, kunne først komme tilstede, naar Hærloven og den nye Værnepligtslov have været i Virksomhed, i en længere Arrække; men det er ikke nogen tilstrækkelig Grund til slet ikke at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Jeg tør ansee det for givet, at naar den Dag kommer, da det gjælder om at forsvare Landet, vil man kalde Forstærkningen til Vaaben, og der vil ikke findes een Mand i Landet, som ikke vil opfordre dertil; men naar den Dag kommer, vilde man ogsaa beklage ikke at have anvendt Nogetsomhelst paa Ordningen af denne meget store Stykke. Det Forslag, jeg har fremsat iaar, og som gaar ud paa Dvælses med visse Afdelinger af Forstærkningen, er af en meget moderat Beskæftenhed; det holder sig strengt til, hvad Hærloven forudsætter, og hvad man tænkte sig, dengang man gav Hærloven. Jeg troer, det er betænkeligt at paatage sig Ansvaret for, at Forstærkningen fremdeles kun bestaar med den meget løse Ordning, den har nu. Der er Mangler ved den, som maaffee ville vise sig, naar man faaer den samlet og øvet; og man vil da i No. kunne afhjælpe nogle af disse Mangler og vil lidt efter lidt kunne naae til en mere tilfredsstillende Tilstand; men at man slet ikke skulde sætte sig i Bevægelse, henimod dette Maal, kan jeg paa ingen Maade billige. Hvad nu særligt Kjøbenhavns Væbning angaar, da troer jeg, at det har fundet Anerkjendelse andetsteds, og jeg troer ogsaa, det vil finde Anerkjendelse her, at man har søgt at lempe Byrden saaledes, at den paa ingen Maade bliver stor for de Paagjældende. Om den Byrde, der ifølge Lovforslaget paalægges Forstærkningsmandslaget i Kjøbenhavn, bliver større eller mindre end den Byrde, der kommer til at paahvile det øvrige Forstærkningsmandskab i Landet, lader sig slet ikke i dette Dieblit afgjøre; det vil først vise sig, naar Forstærkningen bliver endelig ordnet; det er,

som jeg har sagt, umuligt at sammenligne urensartede Størrelser. Det, der her forlanges af de værnepligtige Forstærkningsmænd, som have fast Bopæl i Kjøbenhavn, er, at de i 2 Aar møde 15 Eftermiddage hvert Aar, efterat deres daglige Syssler ere endte, og i det 3die Aar møde 5 Eftermiddage; men det forekommer mig ikke at være nogen overordentlig haard Byrde for Mænd, der have gennemgaaet en virkelig militair Uddannelse og ere i deres allerkræftigste Alder, idet de nemlig i Reglen ville være Mænd paa 30—32 Aar; at de spadserer ud 35 Eftermiddage og faae sig en god, sund Motion, forekommer mig virkelig ikke at være saa byrdefuldt. — Hvad nu Beskædningsbyrden angaar, troer jeg heller ikke, man kan kalde den tung. Bedkommende ville faae omtrent Halvdelen af Munderingsstykkerne godtgjort i Penge, og Munderingsstykkerne ville ganske vist være mere værd end Halvdelen af Indkjøbsprisen, efterat de ere brugte i 35 Eftermiddage; det maatte være meget flette Klæder, som ikke efter 35 Eftermiddages Brug havde en større Værdi for de Bedkommende selv. Jeg troer altsaa ikke, at man kan kalde den Byrde synderlig tung. — Hvad endelig Byrden i Krig angaar, hvorpå der har været en Deel Tale, saa er der, nærmest efter Foranledning af Communalbestyrelsen, kommet ind i Lovforslaget en Bestemmelse om, at Kjøbenhavns Væbning i Krigstid ikke uden Nødvendighed kan benyttes anderledes end til Foretagender, der sigte til Kjøbenhavns og de den beskyttende Fæstningsværkers og Søforters Forsvar. Det er dette Udtryk „uden Nødvendighed“, som har vakt en Deel Forargelse. Det oprindelige Udtryk var det, at kun i „yderste Nødtilfælde“ skulde en saadan anden Brug kunne finde Sted. Ved det Udtryk havde Regjeringen imidlertid overveitende Betæneligheder, thi naar man bestemte sig til at bruge Kjøbenhavns Væbning udenfor Kjøbenhavn, saa vilde man jo derved tillige tilkjendegive, at nu var der det yderste Nødtilfælde (Berg: Efterat